

rozhodnutie je právoplatné.
dňom 5. 11. 2004
Najvyšší súd Slovenskej republiky Bratislava

**Najvyšší súd
Slovenskej republiky – disciplinárny súd**

8 Ds 4/03

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako disciplinárny súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľudmily Šamkovej a členov senátu JUDr. Kataríny Ondrejákovej a JUDr. Ondreja Gáboríka o návrhu **JUDr. E S** sudkyne Krajského súdu v T z 20. augusta 2003, na vyslovenie neplatnosti písomného napomenutia ministra spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 6. augusta 2003, č. 7096/2003-10, na ústnom pojednávaní dňa 14. novembra 2003, rozhodol

t a k t o :

Písomné napomenutie ministra spravodlivosti zo 6. augusta 2003, č. 7096/2003-10 uložené JUDr. E S_i sudkyňi Krajského súdu v T **je neplatné.**

O d ô v o d n e n i e :

Sudkyňa JUDr. E S sa návrhom z 20. augusta 2003 domáhala vyslovenia neplatnosti písomného napomenutia uloženého jej ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 6. augusta 2003 v zastúpení štátnou tajomníčkou ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 117 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení do 1. 11. 2003 – ďalej len zákon číslo 385/2000 Z. z. Sudkyňa uviedla, že toto napomenutie, uložené jej pre nečinnosť /nekonanie/ vo veci vedenej na Okresnom súde v P pod sp. zn. 4 C 237/01 v trvaní 1 roka a 6 mesiacov, jej bolo uložené nedôvodne, vzhľadom na absenciu zavinenia. Nemohlo tak dôjsť k porušeniu povinnosti podľa § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. Poukázala na skutočnosť, že na Okresnom súde v P pôsobilo v roku 2001 6 sudcov pred týmto rokom 5 sudcov. Takéto obsadenie súdu predstavovalo len 50 % potreby sudcov, vzhľadom na zaťaženosť súdu. S poukazom na počet vecí majúcih na vybavenie požiadala predsedníčku Okresného súdu v P, aby boli zabezpečené jej práva – práva sudcu v zmysle § 34 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. tak, aby bolo možné pridelené veci včas prejednať a rozhodnúť. So žiadosťou toho istého obsahu sa sudkyňa obrátila na Sudcovskú radu pri Krajskom súde v T, pričom predseda tejto sudcovskej rady ako aj predtým predsedníčka Okresného súdu v P vydal písomné rozhodnutie, v ktorom sa sudkyňi nevyhovelo.

Minister spravodlivosti Slovenskej republiky uložil písomné napomenutie JUDr. Ľ S. preto, že v pridelenej veci vedenej na Okresnom súde v P sp. zn. 4 C 237/01 nekonala, hoci konať mala, a to v čase od 21. septembra 2001, kedy jej predmetná vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie do 31. marca 2003, kedy prestala vykonávať funkciu sudkyne na Okresnom súde v P. Uviedol, že pri posudzovaní uvedeného skutku zobral do úvahy všetky skutočnosti a okolnosti uvádzané vo vyjadrení predsedníčky Okresného súdu v P z 29. 7. 2003 a s prihliadnutím na všetky okolnosti považoval udelenie písomného napomenutia za postačujúce.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že v roku 2001 na Okresnom súde v P bol plánovaný počet sudcov 10,01 a skutočný počet sudcov bol 6 sudcov k 31. 12. 2000, v roku 2001 mal byť počet sudcov 9,95, pracovalo 5 sudcov. Sudkyňa JUDr. Ľ S. k 31. 12. 2000 mala neskončených 480 vecí, k 31. 12. 2001 mala neskončených 607 vecí a 31. 12. 2002 mala neskončených 540 vecí, pričom v roku 2000 mala priemerný výkon 26,6 vecí, pričom v roku 2000 mala priemerný výkon 26, 6 vecí mesačne a v roku 2001 mesačne 35, 8 vecí, v roku 2002 mesačne priemerne 29, 4 vecí.

Sudkyňa sa prípisom zo dňa 16. 2. 2001 adresovaným poverenej predsedníčke Okresného súdu P domáhala takého riešenia podľa § 34 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z., aby mohla konať a rozhodovať vo veciach bez zbytočných priet'ahov. Poverená predsedníčka z 11. februára 2002 Spr 85/02 námietkam sudkyne nevyhovela. Rovnako nevyhovela jej námietkam ani Sudcovská rada pri Krajskom súde v T rozhodnutím Spr 382/02.

Podľa hodnotenia podpredsedníčky Krajského súdu v T JUDr. J sa jedná o sudkyňu, ktorá nebola disciplinárne stíhaná, pracujúca kvalitne bez akýchkoľvek problémov v práci.

Zistenia z vykonaného dokazovania preukázali, že sudkyňa JUDr. Ľ S ešte ako sudkyňa Okresného súdu v P nekonala v pridelenej veci, vedenej pod sp. zn. 4 C 237/01 v čase od 21. septembra 2001, kedy jej predmetná vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie do 31. marca 2003, kedy prestala vykonávať funkciu sudkyne na Okresnom súde v P.

Týmto skutkom mala sudkyňa porušiť povinnosť uloženú jej v § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z., konať bez zbytočných priet'ahov vo veci.

I keď uložené napomenutie podľa § 117 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z. nie je disciplinárnym opatrením v zmysle ustanovení § 117 ods. 1 až ods. 6

citovaného zákona, zistoval disciplinárny súd, či došlo sudkyňou k zavinenému porušeniu povinnosti /§ 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z./.

Z ustanovenia § 117 /I. hlava, tretej časti zákona č. 385/2000 Z. z./, ktorá upravuje disciplinárnu zodpovednosť sudcov vyplýva, že ide o jeden z možných spôsobov vyvedenia disciplinárnej zodpovednosti, ale mimo disciplinárneho konania, ktoré upravuje osobitne hlava III. zákona. Je to preto, lebo disciplinárnu zodpovednosť zisťuje disciplinárny súd, ktorým je pre účely disciplinárneho konania Najvyšší súd SR /§ 119 ods. 1, ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z./ . Ten je na základe § 117 ods. 9 zákona č. 385/2000 Z. z. príslušným disciplinárnym súdom i na určenie neplatnosti /platnosti/ napomenutia udeleného podľa § 117 ods. 7 zákona na základe návrhu dotknutého sudcu.

Z vykonaného dokazovania nevyplývalo však zavinené konanie sudkyne. Sudkyňi bolo známe, že vo veci po uvedenú dobu neurobila žiadny úkon smerujúci ku konaniu a meritórnemu rozhodnutiu vo veci. Nie je však možné preukázať, že by u sudkyne JUDr. S. bola naplnená vôľová zložka zavinenia /chcenie, uzrozenie, či spoliehanie sa bez primeraných dôvodov, že k prietahu vo veci nedôjde/.

Disciplinárny súd zistil také skutočnosti, ktoré vôľovú zložku zavinenia sudkyne vylučujú.

Je to množstvo vecí, ktoré mala sudkyňa na prejednanie a rozhodnutie v rokoch 2000, 2001, 2002 /vyššie uvedené/, počet ňou mesačne končených vecí /nad štandard 23-25 vecí určených Ministerstvom spravodlivosti SR/, snaha sudkyne zákonným spôsobom riešiť tento stav v žiadosti o riešenie ohľadne neprimeraného počtu vecí podľa § 34 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z./ ale bezúspešne.

Všetky tieto skutočnosti svedčia o tom, že sudkyňa JUDr. S. neporušila svoju sudcovskú povinnosť konať bez zbytočných prietahov zavinené. Nesplnenie tejto povinnosti bolo zavinené objektívnymi okolnosťami, a to najmä nedostatočnou starostlivosťou štátu /výkonnej moci/, ktorá mala zabezpečiť podmienky pre riadny chod súdnictva aj na Okresnom súde v P. Je vecou štátu, aby organizoval svoje súdnictvo tak, aby jednotliví sudcovia mohli riadne a včas plniť svoje povinnosti. Bolo potrebné, aby na súde boli výkonnou mocou /Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a správou súdu/ vytvorené predpoklady a to tak personálne, ako aj materiálne, pre jeho riadny chod /dostatok sudcov, odborného aparátu, technického

vybavenia a pod./.. Len za splnenia takýchto podmienok možno dôvodne žiadať od sudcov , a teda v danom prípade aj od sudkyne JUDr. S dodržanie povinnosti konať vo veciach bez zbytočných priet'ahov.

Disciplinárny súd vzhľadom na uvedené dôvody, rozhodujúc podľa § 117 ods. 9 zákona č. 385/2000 Z. z. /platného znenia do 1. 11. 2003/ rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohoto rozhodnutia.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na podpísanom súde.

V Bratislave 14. novembra 2003

JUDr. Ľudmila Š a m k o v á, v. r.
predsedníčka disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia : *Amelina*

